

İDEOLOJİ ZİHİNSEL BİR VİRÜSTÜR BUNU HIÇ UNUTMAYIN!...

Münir Aktolga
Ocak 2016

İÇİNDEKİLER

İDEOLOJİ NEDİR.....	1
YA BİZDEKİ JÖNTÜRLÜK-İTTİHATÇILIK İDEOLOJİSİ	4
PEKİ, ANADOLU BURJUVALARINA NE OLUYOR, ONLARIN NEDEN BİR İDEOLOJİYE İHTİYACI VARDI?... ..	5
İDEOLOJİ OLAYININ ALTINDA BAZAN MATERYALİZM, BAZAN DA İDEALİZM YATAR; AMA O, HER DURUMDA, SÜBJEKTİF İDEALİZME-POZİTİVİZME DAYANIR!.....	6
KÜRESELLEŞME, 21.YY PARADİGMALARI VE İDEOLOJİNİN SONU!	9

Facebook'ta yaptığım bir yorumda „Bütün ideolojiler son tahlilde beyindeki nöronal ağlara musallat olan zihinsel virüslerdir“ demiştim. Bir „arkadaş“ altına şöyle yazmış: „İdeoloji, dünya görüşü demektir, ideolojik bakmıyorsanız bir dünya görüşünüz yoktur demektir ki, günümüz toplumlarında oluşturulmak istenen insan tipi tam da bu tiptir. "İdeolojilerin sonunun geldiğini" savunmak da bir ideolojidir haliyle. Bu durumda her zaman için nereye baktığınız değil, nereden baktığınız önemlidir”.

Ne güzel, ne kadar mantıklı görünen laflar bunlar değil mi!... İşte, “zihinsel virüs” derken ben de tam bunu kastediyordum! Yukardaki ifadeden anlaşıldığı kadarıyla burada söz konusu olan “solcu” bir virüs; ama hangi türden olursa olsun bütün ideolojiler özünde aynıdır. Hepsisi de, 19-20.yy kalıntısı zihinsel şablonlar olarak şekillenen nöronal programlardır. Onlarla aynı kulvarda koşmaya çalışarak, ya da onlara karşı “ideolojik mücadele” vererek onları mahkum etmek mümkün değildir. Çünkü, ideoloji denilen nöronal virüs, kendi içinde, dışardan gelebilecek bütün sorulara karşı cevabı hazır olan zihinsel bir programdır... İşte onun içindir ki, “ideolojik mücadele” ile falan boşuna uğraşmayın, paradigma-kulvar değiştirerek yolunuza devam edin diyorum!... Şunu unutmayın ki, her ideolojinin-bu ideoloji kelaynak kuşları gibi nesli tükenen bir 20.yy gerçeğine de dayansa- bugün hala onu ayakta tutan maddi-sınıfsal bir temeli vardır. Ve bu maddi gerçeklik lafla yok edilemez! O ancak yeni yaşam biçimleri üretilerek, yeni paradigmanın daha da güç kazanmasının önü açılarak yok edilebilir...

Ama önce ideoloji nedir bir kere daha onu görelim isterseniz:

İDEOLOJİ NEDİR

İdeoloji, sınıflı toplumlarda, toplumsal sınıfların, ya da kendisi de bir sınıflı toplum gerçekliği olan bir devletin, yaşamı devam ettirme mücadelesinde olaylara ve süreçlere, dış dünyaya, toplumdaki diğer sınıf ve tabakalara, veya başka toplumlarla olan ilişkilere kendi bireysel varoluş eksenini-„kendinde şey“ olarak „kendisi için“ varlığını-temel alan bakış açısıdır. Daha başka bir deyişle, toplumsal sınıfların ve devletin dış dünyaya ve kendilerine kendi varoluş zeminlerine yerleştirdikleri koordinat sisteminden baktıkları zaman görünenlerin (ortaya çıkan düşünce ve fikirlerin) rasyonel- sistemazite- hale gelmesiyle ortaya çıkan paradigmal dünya görüşüdür.

**İNSAN BEYİNİ İLE KOMPÜTER ARASINDAKİ BENZERLİK VE FARKLILIKLAR...
İDEOLOJİNİN VE YAPAY ZEKÂNIN SINIRLARI...**

İdeoloji bir software-program ise, insan beyni de bu bilgisayarın 'hardware'idir! İşte, hangi türden olursa olsun bütün ideolojilerin insana ve topluma bakışı budur! Yani bir ideoloji açısından insan beyninin kompüterden farkı yoktur. Çünkü ideolojiler "dışardan gelerek" insan beynini işgal eden, sistemin elementlerini-nöronları- kontrol altına alarak onları belirli bir şekilde programlayan bilgi sistemleridir. Öyle ki, bu programlar zamanla insanların-ve toplumların- kimliğini belirleyen inanç sistemleri haline gelerek onları robot haline getirirler.

Peki insanla-insan beyniyle kompüter¹ aynı şey midir, bunların arasında hiç fark yok mudur?

Bu evrendeki bütün varlıklar-varolan herşey-son tahlilde, dışardan-çevreden-gelen informasyonları kendi içlerinde kayıt altında olan-"sahip oldukları"- bilgiyle ("bilgi temeliyle") değerlendirerek işleyen, sonra da, ortaya çıkan sonuçlarla-çıktılarla- çevreyi etkileyen bir bilgi işlem sistemidir. (<http://www.aktolga.de/t4.pdf>) Buraya kadar tamam, bir sorun yok!... Yani evet, "herşey", son tahlilde, belirli bir programa göre işleyen bir bilgi işlem sistemi olarak bir kompüter gibidir ama, organizmanın-insan beyninin- buna ek olarak, yaşamı devam ettirme mücadelesi içinde yeni bilgiler üretirken, yeni davranışların temelini oluşturacak yeni programlar yapabilme-kendini yeniden programlayabilme-, mevcut programlarını genişletip-değiştirme yeteneği de vardır. İşte, yaşamı devam ettirme-çevreye uyum mücadelesi içinde sürekli yeni programlar yaparak kendini-selbst- yeniden üretebilen organizmayla-insan beyniyle-yapay zeka zemininde işleyen bir kompüter arasındaki fark burada ortaya çıkıyor. Yani evet, herşey, bir bilgi işlem sistemi olarak son tahlilde bir kompüterdir, ama, her kompüter kendini-kendi programını- üretme yeteneğine sahip değildir!.

Buna itiraz olarak denilebilir ki, "ne yani, yapay zekâ zemininde geliştirilen bir kompüter de öğrenebilir, o da, bilgi temelini genişleterek mevcut programına ilâveler yapabilir"!... Evet ama, yapay zekâda bu da gene en başta yapılan programa uygun bir şekilde gerçekleşir! Yani bir kompüter hiçbir şekilde mevcut programın dışına çıkamaz, çevreden gelen "yeni ve önemli" informasyonları değerlendirerek yeni bilgiler üretip, üretilen bu yeni bilgiler zemininde kendine yeni programlar yapamaz. Çünkü o, yaşamı devam ettirme mücadelesi içinde her an yeniden üretilen bir kimliğe-selbst- sahip değildir! Burada kimlik-selbst-olarak ifade ettiğimiz şey, yeni bilgiler üreterek varolurken bir programa sahip olma yeteneğidir.

Birey ve ideoloji...

Bir kompüterle insan-insan beyni- arasındaki en önemli farkın, insanın yaşamı devam ettirme mücadelesinde çevreyle etkileşim içinde oluşan bir benliğe-selbst-sahip olmasıdır dedik. O halde, insanı bir ideolojiyle programlayarak onu bir bilgisayar-robot haline getirmek istiyorsanız bunun için önce onun birey olarak varlığını-kimliğini ürettiği bilgileri-bilgi temelini yok etmeniz gerekecektir. Bunun yolu ise, bunların-bu bilgilerin- yerine, söz konusu ideolojinin üzerinde yükseldiği "sınıfsal", ya da "toplumsal" bilgileri-ideolojik bilgi temelini- koymaktan geçer. Yani, önce ona, birey olarak mevcut kimliğiyle ne kadar değersiz olduğunu, problem çözmede yetersiz kaldığını, kimliğini ürettiği bilgi temelini boş-işe yaramaz olduğunu göstereceksiniz. Sonra da, bir yandan bu şekilde onun kendine olan güvenini yok etmeye çalışırken-diğer yandan da, ancak ideolojik bir bilgi temelini-ve de kimliğe- sahip olarak değerli hale gelebileceğini-ancak bu türden bir kimliğe sahip olarak daha kolay problem çözer hale gelebileceğini-ona göstereceksiniz..

¹ Bilgisayar kavramı Türkçeye yanlış giren bir kavramdır. Anlam ve fonksiyon açısından kompüterü bilgisayar olarak tercüme edemeyiz. Bu nedenle bilgisayar değil kompüter diyorum...

Nasyonal Sosyalizmden dinci ideolojilere, ve de, sosyalist ideolojiye kadar bütün ideolojilerin ortaya çıkış mekanizması budur... İdeolojik bir “Dava” için “kefen giyerek” yola çıkma-“kendini feda etme”- mekanizmasının mantığı-diyalektiği budur. Gerisi kolay gelir!

(Bilindiği gibi, ilkel komünal toplumda “birey” yoktu. Esas olan toplumsal varlıktı-kimlikti. Bireyin ortaya çıkışı sınıflı toplumla birlikte olmuştur. Bu yüzden de, sınıflı topluma karşı verilen mücadelelerin çoğu bireye karşı mücadele olarak ortaya çıkar. Sınıfsızlık özlemiyle yanıp tutuşan insanlar bireyi-benliği “düşman” olarak görürler, ve de bir şekilde onu yok etmeye çalışırlar. Bu, bütün dinlerde ve ideolojilerde böyledir. Halbuki tam tersine, onu-benliği zorla-ideolojik mücadele ile yok edemezsiniz. Birey-benlik- ancak gelişerek, diyalektik anlamda yok olabilir. Bu yüzden, modern sınıfsız topluma geçiş bireyi zorla yok ederek değil, onun gelişmesinin yolunu açarak, onun kendi varlığında yok olmasını sağlayarak olacaktır... İşte aramızdaki fark burada! Modern sınıfsız topluma elde bir ideolojinin bayrağıyla, yukardan aşağıya doğru toplum mühendisliği yoluyla “devrim yapılarak” girilemez diyorum ben! Benim “devrim” anlayışım da bu!!...)

İDEOLOJİDEN BAHSEDİYORDUK!

Örneğin “milliyetçiliği” ele alalım: İçinde yaşadığın toplumu onun bir üyesi-elementi olarak sevmek, ona duygusal bağlarla bağlı olmak son derece normal, insani bir duygudur. Çünkü insan, herşeyden önce, bir toplum yaratığıdır. Kendini üretebilmesi için bir toplumun üyesi olmaya ihtiyacı vardır. Bu türden duygular da, farkında olmadan yaşamın içinde sahip olunan bilinç dışı kültürel değerlere denk düşerler. Ama siz tutupta bunu, yani size göre sübjektif-duygusal bir gerçeklik olan kendi toplumunu, milletini sevme duygusunu-bilgisini her yerde-herkes için geçerli olan bir bilgi haline getirmeye kalkarak mutlaklaştırırsanız o zaman bunun sonunda ortaya kendi ulusunu-milletini bütün diğer milletlerden üstün görmeye dayanan milliyetçi bir ideoloji çıkar!...

Liberalizm de öyledir! Liberal, özgürlükçü bir zeminde düşünmek ayrıdır, bunu-liberal düşünceyi-bir ideoloji haline getirmek ayrı şeydir (Unutmayalım, Busch da Irak’a girerken oraya “özgürlük ve demokrasi getireceğini” söylüyordu!)

Herhangi bir dini inanca sahip olmayı ele alalım. Örneğin, Hristiyan, ya da Müslüman olmak, dini inancını bireysel özgürlüğün çerçevesi içinde yaşamak ayrı şeydir, bunu-dini inancı Devletçi-dinci-milliyetçi bir ideoloji haline getirerek herkesi bu ideolojinin öngördüğü şekilde yaşamaya zorlamak ayrıdır.

Aynı şey bir ideoloji olarak “işçi sınıfı ideolojisi” için de geçerlidir. İşçi sınıfının bir üyesi olarak sınıf mücadelesine katılmak, insanın insan tarafından sömürülmesine karşı çıkmak, modern sınıfsız bir toplumu özleyerek onun bir üyesi haline gelmeye çalışmak, böyle bir toplumun hayata geçmesi için çaba sarfetmek-mücadele etmek-ayrıdır, bütün bunları bir ideoloji-bir toplum mühendisliği faaliyeti haline getirerek, toplumu iradi bir çabayla yukardan aşağıya doğru “devrim yaparak” değiştirip, “sınıfsız toplumu” bu şekilde yaratabileceğine inanmak, hatta şiddeti bile “amaca giden yolda mübah” görerek diğer insanları kendi düşüncelerine uymaya zorlamak ayrıdır. Kapitalist toplum üretim araçlarının özel mülkiyetine mi dayanıyor, o halde, zorla da olsa “devrim yaparak” özel mülkiyeti ortadan kaldırdın mıydı ya iş biter! İşte, zihinsel oluşum bu noktaya geldiği an ideoloji şekillenmeye başlıyor demektir!..

Peki “şekillendi” de ne oldu sonra? Ne oldu, zorla-„devrimci şiddet“ kullanılarak kurulan o “sosyalist toplum-proletarya diktatörlüğü”? Tam “artık sınıfsız topluma geçiyoruz” derken bir de baktık ki gürpdek göçtü gitti herşey!! Niye peki? Üretim araçlarının özel mülkiyetini yok etmek idiyse mesele, bu “başarılmıştı”! Niye daha ileriye gidilemedi? “Solcular” oturmuşlar güya tartışıyorlar; neymiş efendim, “suçlu Stalinmiş”, şöyleymiş böyleymiş! Aynen o dinci tarikatlar gibi, hu çekerek hakikati aramaya benziyor bütün bunlar! Bazıları da, varolan-ideolojik duvarları yıkmadan, bunların içinde kalarak “yeni bir sosyalizm tarifi yapmaya”

çalışıyorlar! Mümkün müdür böyle birşey! Tabii ki hayır! Minareyi çuvala sığdırmaya çalışmaktır bunların hepsi! (Başkalarını eleştiriyorum ama ben kendim de otuz sene o duvarların arasında dönüp durmadım mı! Minareyi çuvala sığdırmak için uğraşmadım mı ben de! Bu sitede yayınlanan 4. Çalışma (<http://www.aktolga.de/t4.pdf>) ortaya çıkana kadar az mı uğraş verdim beyin hücrelerime bulaşan o virüsü saf dışı bırakabilmek için! Kolay değil bu işler!...)

Nedir “sosyalizmin-sosyalist devrim” anlayışının özü: Özel mülkiyeti yok ederek onun yerine üretim araçlarının toplumsal mülkiyetini-yani devlet mülkiyetini- geçirmek değil midir? O zaman, daha nasıl “yeniden tanımlayacaksınız” ki sosyalizmi! 1917’de Sovyet İşçi Sınıfı bu anlamda “devrim” yaptı mı yapmadı mı? Bütün üretim araçlarını devletleştirerek “toplumsallaştırdı” mı toplumsallaştıramadı mı! Önce buna cevap verelim! “Ama, Stalin”miş! Topu taca atmak bunların hepsi! Nereden çıktı ki o Stalin!

Hiç kimse eveleyip gevelemesin! İdeolojinin çöküşüdür bu! Adı “sosyalist” de olsa ideolojinin çöküşüdür! Önce bunun bir altını çizelim.

Peki ne anlama geliyor bu, “ideolojinin-işçi sınıfının ideolojisinin-çöküşü”? Bu konuda daha önce şöyle yazmışız:

“Eskiden, yani 20.yy da, “sağ” deyince, bundan kapitalist sistemi temsil eden burjuva siyasetini anlardık. “Sol” da tabii, buna karşı, işçi sınıfının-işçi sınıfı ideolojisinin başı çektiği toplumsal muhalefeti temsil ederdi. Bugün artık bunların hepsi tarih oldu! Peki ya Marksizm, o da mı tarih oldu?

Marksizm işçi sınıfının delikanlılık döneminin dünya görüşüdür. O dönemin koşulları içinde, burjuva saldırısına karşı, onun-işçi sınıfının kendini bulma-koruma, kendi kimliğini kabul ettirme mücadelesinin ürünüdür. Bu dönemde duygusal reaksiyonlarla bilişsel süreç arasındaki ilişkilerde duygusal reaksiyonlar daha ağır basıyordu. Baskıya, sömürüye karşı kurtuluşun yolu belirlenirken kaçınılmaz olarak duygusal reaksiyonlar öne çıkıyordu. Ama bunun farkında değildi işçi sınıfı. Çünkü henüz daha duygusal reaksiyonlarla bilişsel bilgi-kimlik- üretme süreci arasındaki ilişki kavranılacak olgunluğa erişilmemişti. Bu nedenle, ben diyorum ki, Marksizm bizim, emekçilerin delikanlılığımızdır! Bu açıdan biz ona, dün olduğu gibi bugün de sahip çıkıyoruz. Çünkü bizim kişiliğimizin oluşmasının temelidir o, bizim duygularımızın, özlemlerimizin ufkudur. Onunla ayakta kaldı emekçi sınıflar. Onunla kurtuluşun rüyalarını gördüler, onunla yarınları yaratmak umuduyla mücadele ederek varoldular. Onunla bilgi toplumu bebeğini geliştirip büyüttüler-büyütüyorlar. Marksizm bizim anamızdır bir yerde... Ama biz de, onun inkarı olarak doğan ve kendi ayakları üzerinde yürüyebilir hale gelen o çocuğuz artık; bilgi toplumunun biliminin yaratıcılarıyız”. Bütün bunlar ne anlama mı geliyor, işte cevabı: <http://www.aktolga.de/m23.pdf>

YA BİZDEKİ JÖNTÜRLÜK-İTTİHATÇILIK İDEOLOJİSİ

Daha ileri gitmeden önce bizim Jöntürlüklere-İttihatçılara-Kemalistlere dönerek, ideoloji olayını bir de bu açıdan ele alalım: Kendisi can çekişirken Batı gelişip güçlenmektedir; bunun nedenlerini anlamaya çalışır Osmanlı. Bunu için de Batı’ya önce ajanlar gönderir, bakıp görsünler, bakalım bu işin sırrı ne imiş diye. Daha sonra da öğrenci göndermeye gelir sıra. Okusunlar öğrensünler, belki derdimize çare olurlar umuduyla! Ancak Osmanlı, daha işin başında kendisine olan güven duygusunu kaybedip Batı’nın üstünlüğüne inanarak giriştiği bu çabaların sonunda, Batı kültürüne hayran, ancak Batı-batılı gibi olarak Devletin kurtarılabilceğine inanan bir grup insanın ortaya çıkmasına yol açar. İşte, 18.yy dan itibaren başlayarak adım adım gelişen “batılılaşma” sürecinin mantığı budur. Sonra, 19.yy’ın başlarından itibaren (III.Selim-II.Mahmut döneminden itibaren) bu zemin adım adım gelişerek kendini üretmeye, her derde deva bir ideoloji haline gelmeye çalışacaktır. Başlangıçtaki

“batılılaşmak” inancı-isteği, giderekten, Devleti bir ulus devlet haline dönüştürerek kurtarmaya yönelik radikal devrimci bir ideoloji haline gelmeye başlar. **Batı'nın gelişmesinin ve güçlenmesinin köklerinin Fransız İhtilali'ne, onun ortaya çıkardığı düşüncelere bağlı olduğunu gören Osmanlı “aydınları” bu düşünceleri benimseyerek içinde yaşadıkları toplumu da buna göre değiştirmeye karar verirler. Artık pozitivist felsefe ve ideoloji işbaşındadır. Bir millet-Türk milleti- yaratarak Osmanlıyı bir milli devlet haline getirerek kurtarmaya çalışan İttihatçı ideoloji işbaşındadır.**

Burada denebilir ki, tamam, Osmanlı'nın ittihatçıları söz konusu olduğu zaman bu söylediklerin doğrudur. Bu durumda ideoloji yukardan aşağıya doğru devrim yapmaya yönelik bir araç olarak kullanılmaktadır. Ama örneğin bir Fransız Devrimi için nedir durum? Burada nedir-ne olmuştur ideolojinin rolü?

Fransız Devrimi hiçbir zaman belirli bir ideolojiye göre yapılan bir “devrim” değildir!! Fransız Devrimiyle birlikte ortaya çıkan düşüncelerin bir ideoloji haline gelerek ihracı-ithali- daha sonraki iştir! Dikkat edin, bu bütün diğer devrimler için de geçerlidir. Yani dünyada hiçbir gerçek devrim bir ideolojiye göre, onu hayata geçirmeye çalışarak gerçekleşmemiştir!...

PEKİ, ANADOLU BURJUVALARINA NE OLUYOR, ONLARIN NEDEN BİR İDEOLOJİYE İHTİYACI VARDI?...

Anadolu burjuvalarının içinden çıkan bir kanadı (halkımızın o eski mesih yaratma geleneğinden de yararlanarak) Erdoğan'ın kişiliğini kutsallaştırma noktasına götüren, onları, artık kendileri için bir “ideoloji” yaratma zamanının geldiği inancına sürükleyen faktör kendilerine olan güven artışına paralel olarak, “madem ki bu işi kotaran biziz (Devlet sınıfını iktidardan indiren biz olduk), o halde iktidarın-Devletin-nimetlerinden faydalanan da bizler olmalıyız” içgüdüsüdür- anlayışıdır. Onları, ekonominin ve siyasetin-toplumsal gelişme sürecinin- doğal akışını bir yana bırakarak kerameti kendinden menkul bir iradi güce, yani, adeta kutsallaştırılan bir “lidere” tapar hale getiren maddi temel budur.

İslam-din-burada sadece bir araç, amacı gerçekleştirmek için- icat edilmeye çalışılan ideoloji için- bir kılıftır... Çünkü, Osmanlı artığı Devlet sınıfına karşı mücadelede İslam geniş halk kitleleri için hep sırtlarını dayayarak mesafe alabildikleri koruyucu bir kalkan, yol gösterici “bilgi temeli” olagelmiştir. Özellikle son iki yüz yıldır “Devleti kurtarmak için” “batılılaşma” adı altında yürütülen kültür ihtilali süreci boyunca **Devletçi güçlerin zorlamalarının yarattığı reaksiyon** bu konuda belirleyici olur. Yani insanlar din adına, dini kurtarmak için ona sarılmazlar; din, yaşamı devam ettirme mücadelelerinde altta güreşenler için varolanı koruma-“nefsi müdafaa”- konusunda bir bilgi temeli, bir kalkan rolü oynadığı için ona sahip çıkarlar...

Dikkat edin, bu noktada artık sadece bir din olarak İslam'dan bahsetmiyoruz; konumuz, ideoloji yaratma sürecinde bir enstrüman olarak onun nasıl kullanılır hale geldiğidir...

AK Parti'nin yönetici kadroları (daha sonra bunlar Türkiye'nin de yönetici kadroları oldular) iktidara nasıl geldikleri olayını çözememişlerdi! Bunun, iç ve dış dinamiklerin bir araya gelmesiyle gerçekleşen, küreselleşme sürecine uygun bir olay olduğunun, bizzat AK parti'nin kendisinin bile bir tür koalisyon (“tarihsel uzlaşma”) olarak iktidara geldiğinin farkında değillerdi. Bu nedenle, bir süre sonra, partiye hakim olan bir kanat başarılı bütün işleri kendilerine, kendi nefislerine malederek, herşeyin “göklerden gelen bir kararın”, onu temsil eden mesih mertebesine çıkardıkları kutsal bir “liderin” iradesiyle başarılı olduğunu düşünüp, “Tanrı bize yürü ya kulum dedi” havasına girdiler!

Bir kere zihinlere bu virüs girince de gerisi kolay geldi artık!... Bu kafayla, kendilerine ideolojik, çağ dışı-yeni Osmanlıcı, Devletçi- bir paradigma çizerek, bundan sonraki

bütün davranışlarını bu “büyük tabloya” göre düzenlemeye başladılar!... (Bütün bunları son üç yıldır yazıp duruyorum: (<http://www.marmarayelhaber.com/munir-aktolga>)

“Birinci Dünya Savaşı Osmanlı’yı-Devleti- parçalamak için çıkarılmıştı”!... “Bu savaşla birlikte Devletin ana gövdesi ve parçalar birbirinden ayrılarak tarihsel derinliğimiz yok edilmiş oluyordu”. “Bütün bunları yapanlar Amerika’sıyla AB ‘siyle “üst akıl” denilen Batılı emperyalist ülkelerdi”. “Bunlar, Devleti-Osmanlı’yı parçalamakla kalmamışlar, zamanla, içerde bir yerli işbirlikçiler zümresi yaratarak **fiili işgali de** sürdürmüşler, ana gövde olarak gelişmemizi, ilerlememizi engelleyen başlıca faktör haline gelmişlerdi. Ortadoğu’nun bütün o zenginlikleri aslında bize-şanlı geçmişimize, emperyal Devletimize aitti”. “Bizden zorla alınan bu zenginlikleri bugün yeniden geri almak durumundaydık”. “O zaman ne cari açık’ sorunu kalırdı ne birşey”... Bu nedenle, **“1. Dünya Savaşı henüz daha bitmemiştir”!...** “Şimdi intikam zamanıydı! Kaybedilenlerin geri alınması zamanıydı”! Bunun yolu ise büyük bir “restorasyon” faaliyetiyle, „tam bağımsız- emperyal bir Türkiye’yi yeniden yaratmak için ikinci bir kurtuluş savaşı vermekten” geçiyordu!... Son üç yıldır Anadolu burjuvalarına ideoloji üretmeye çalışanların ortaya koydukları tezler bunlar...

Olaylara ve gelişen süreçlere-Arap Baharı’na-bu açıdan bakmaya başladığınız zaman artık herşey bir başka anlam kazanmaya başlıyordu. Artık, „hepsi de aslında bize ait“ olan- Osmanlı’nın bir parçası olan-bu ülkelerde olup bitenler bizim için onların iç işleri olmaktan çıkıyor, bizzat bizim de sorunumuz haline geliyordu...

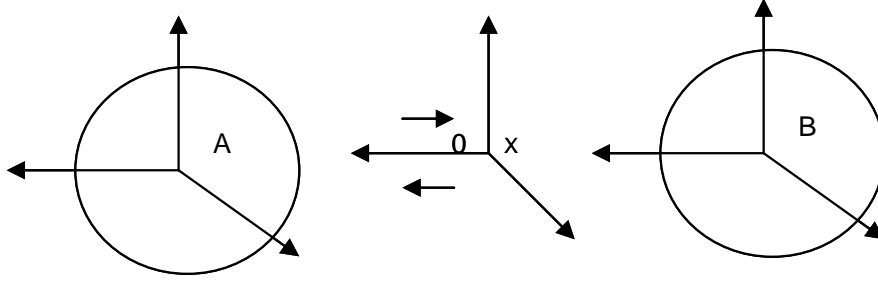
İşte, meselenin canalcı noktası, Türkiye’nin bugün yaşadığı sorunların nedeni budur. Türkiye’yi bugün Dimyad’a pirince giderken evdeki bulgurdan da olma noktasına getiren zihinlere musallat olan bu ideolojik virüstür!... „Stratejik zihniyetimiz“ falan derken Türkiye’yi neredeyse bütün dünyayı karşısına alma noktasına getiren ruh halinin nedeni budur!...

İDEOLOJİ OLAYININ ALTINDA BAZAN MATERYALİZM, BAZAN DA İDEALİZM YATAR; AMA O, HER DURUMDA, SÜBJEKTİF İDEALİZME-POZİTİVİZME DAYANIR!...

Sübjektif idealizm, karşılıklı etkileşim içinde izafi bir gerçeklik olarak varolanı değil, olmasını istediğimizi, ya da düşündüğümüzü öne koyar. Bu nedenle, bütün ideolojiler aslında sübjektif idealisttir. Ama sadece bu da değil, ideoloji aynı zamanda pozitivisttir de. Çünkü o, koordinat sisteminin merkezini kendi üzerine koyarak, dünyayı sadece gözüne taktığı kendine özgü bu gözlükle görmeye başlayan bir sınıfın dünya görüşünü yansıtır. Bilim, kendi sübjektif varoluş koşullarına-niyetlerine göre yorumlanmaya-kavranılmaya kalkılınca, artık bütün o sübjektif duygusal faktörlerin hepsi insanın gözüne “bilimsel” gerçeklermiş gibi görünmeye başlar. “Bilim böyle diyor, o halde böyle olacaktır” denir, başka da birşey söylenilemez hale gelinir! O andan itibaren toplum ve insan bir makineden-robottan- farksızdır artık! “Bilime” dayanarak-toplum mühendisliği faaliyetiyle- onu yeniden şekillendirmek-örgütlemek, yani kompüterde program değiştirir gibi onun mevcut programını değiştirmek kalır geriye!!... Olay budur, toplum ve değişim anlayışı budur!...

Öte yandan, her ideolojinin ya materyalist ya da idealist bir çıkış noktası vardır.

Materyalizm “kendinde şey-mutlak gerçeklik” anlayışını temel alır!... Bu zeminden yola çıkan bir ideoloji için de esas olan bu anlayıştır!...

Herşeyin kendi içinde bir A-B sistemi olduğunun resmidir!...

Herhangi bir A-B sisteminde A ve B koordinat sisteminin (uzay zaman boyutlarıyla dünyaya bakış açısının) çıkış noktasını (sıfır noktasını) kendi nefisleriyle kendi üzerlerine koydukları zaman, bu durumda her şey varlığı başka bir şeye bağlı olmaksızın “kendinde şey” olarak varolan “objektif mutlak maddi bir gerçeklik” olarak görünür, algılanır... Bu anlayışa göre, örneğin “bir elektron (bu B olsun) bir biliminsanı (bu da A olsun) onun üzerinde ölçme-bilme işlemi yapmadan önce de o biliminsanından ve onun ölçü aletlerinin etkisinden bağımsız bir şekilde varolan objektif maddi bir gerçekliktir. Bütün bir klasik fiziğin (ve bütün diğer bilimlerin de) çıkış noktasını oluşturan bu anlayış, aynı zamanda, sınıf mücadelesi ortamında burjuvazinin olduğu kadar işçi sınıfının dünya görüşünün de özünü teşkil eder.

İdealizm ise, A ve B'nin-yani şeylerin Tanrı adı verilen-zaman ve mekan ötesi- bir “İdee” tarafından yoktan varedilerek “yaratıldığını” temel alır.

Aynen materyalist varoluş anlayışında olduğu gibi bu durumda da gene şeylerin varolmak için karşılıklı etkileşmeye, madde, enerji, bilgi alışverişi yoluyla birbirlerini yaratmaya ihtiyacı yoktur! Şeyler-yani nesnelere- maddi bir gerçekliği temsil etmeyen o “İdee” tarafından “yoktan var edilerek” “yaratıldıkları” için, bir A-B sisteminde A ve B (aynen materyalizmde olduğu gibi) varlıkları birbirlerine bağımlı olmadan, sadece o “İdee” ye göre (pratikte gene kendi nefisleriyle “kendinde şey” olarak) varolurlar...

Sınıflı toplumda her sınıf aslında kendi varlığını “kendinde şey-mutlak gerçeklik” olarak gördüğü için pratikte materyalisttir. Ne var ki, egemen sınıf, sınıf mücadelesi ortamında kendi varlığını ve egemenliğini tanrısal bir irade ile bağlantı içine sokarak, bunun değişmesi mümkün olmayan bir “kader” olduğu anlayışına-yani idealizme de sığınır!

Bu açıdan baktığımız zaman her iki varoluş anlayışının da özünde “kendinde şey” anlayışını temel aldığını görürüz. Materyalizme göre şeyler-bunlar maddi gerçekliklerdir- varolmak için başka şeylere muhtaç olmayan “kendinde şey” gerçeklikler iken, idealizme göre de onlar gene varolmak için birbirlerinin varlığına-karşılıklı ilişkiye, etkileşime muhtaç olmayan, bir şekilde “yaratılmış”-bu anlamda “kendinde şey” oluşumlardır...

Sınıfsız toplumun-Bilgi Toplumunun varlık bilimi açısından bilgi temeli olan “Varoluşun Genel İzafiyet Teorisine” göre ise; her durumda, bir A-B sisteminde A ve B olarak gerçekleşen nesnelere

(bunlar sistem içi varlıkları temsil eden rasgele sembollerdir) karşılıklı etkileşme esnasında (madde-enerji-informasyon alış verişi sürecinde) birbirlerini yaratırken-yaratılarak, birbirlerine ve sistem merkezini temel alan koordinat sistemine göre gerçekleşen izafi oluşumlardır... (Bu konuda daha geniş açıklamalar için: <http://www.aktolga.de/t3.pdf> ve <http://www.aktolga.de/t4.pdf>)

Nasyonal Sosyalist ideolojiyi ele alalım:

İdeolojinin üstünde yükseldiği bütün o ırkçı maddi temel ("Alman ırkının üstünlüğü" vs) hep sübjektif idealist varsayımlarla şekillendirilerek ortaya konulmakta, olduğu düşünülen, ya da olması istenilen şeylerin üzerine bir dünya görüşü inşa edilmektedir. Çünkü o anki çıkarlar bunu gerektirmektedir. Sonra, mistik-tanrısal- bir inanç sistemi haline getirilen bu ideoloji, "ideolojik mücadele" ve "ideolojik eğitim" yoluyla insanlara benimsetilecek, birer robot haline getirilen insanların ideolojinin robot askerleri olarak bu yolda mücadele etmeleri sağlanacaktır.

Ayrıca bütün diğer burjuva ideolojiler de gene pratikte materyalist olmakla birlikte sınıf mücadelesi ortamında idealist bir dünya görüşüne dayanırlar. Egemen sınıf olan burjuvazi kendi varoluşunu tanrısal bir ideeye dayandırarak mutlaklaştırmak için idealist felsefeye muhtaçtır... "Ne yapalım Allah böyle yaratmış" diyerek kendi egemenliğine dayanan sistemi "sonsuz kadar" sürdürmektir amaç...

"İşçi sınıfının ideolojisine" gelince:

Burada da gene işin özünde sübjektif idealist bir felsefi anlayış yatmaktadır. Ancak bu sefer onun içini dolduran idealizm değil materyalizmdir!

İşçi sınıfı "kendisi için bir sınıf" haline gelipte koordinat sistemini "kendinde şey" olarak algıladığı kendi nefsinin üzerine koyduğu zaman karşısında şöyle bir tablo bulur: Ortada, işçi sınıfının dışında, ondan bağımsız, "objektif-mutlak bir gerçeklik olarak" varolan kapitalist bir sistem ve "onun sahibi" bir sınıf- burjuvazi- vardır. Bu durumda, işçi sınıfının temsil edeceği sistem de onun içinde, onun tarafından, ama onun zıttı objektif mutlak bir gerçeklik olarak yaratılmalı-varolmalıdır. Buradan yola çıkarak evrene bakınca da denir ki, "o halde, prensip olarak evrende yer alan bütün varlıklar özünde kendi içinde kendi zıttını yaratarak onunla birlikte varolan, sonra da ona dönüşen "kendinde şey" "objektif mutlak gerçekliklerdir". İşte, "işçi sınıfının dünya görüşünün" özü budur. İşte, "diyalektik materyalist" felsefe budur...

"Kapitalizm geliştikçe ("üretici güçler geliştikçe") çelişkinin işçi sınıfı tarafından temsil olunan diğer kısmı da gelişecek ve öyle bir durum ortaya çıkacaktır ki, sonunda işçi sınıfı kendi "diyalektik zıttını" (burjuvaziyi ve onun tarafından temsil olunan kapitalist sistemi) yok ederek kendisi tarafından temsil edilen sosyalist sistemi kuracaktır. "Devrim" denilen olay bundan ibarettir"! Bütün "sosyalizm" teorilerinin özü budur... "Sosyalist Sistem"de zaten bu anlayış üzerine inşa edilmişti!...

Görüldüğü gibi buradaki temel kabul, esas çıkış noktası, burjuvazinin ve işçi sınıfının (dolayısıyla da kapitalist toplumun ve sosyalist toplumun) birbirlerinden bağımsız objektif-mutlak gerçeklikler olmalarıdır. Ha, elbette ki, esas itibarıyla birbirlerinden bağımsız olarak varolan bu sınıflar kendi aralarında da ilişki içindedirler, bu ayrı! Burada önemli olan, işçi sınıfının, özünde kendisinden bağımsız olarak varolan burjuvaziyi yok ederek kendisinin temsil ettiği toplumu (üretim araçlarının mülkiyetinin işçi sınıfı devletine ait

olduğu sosyalist toplumu) kurabilmesi, yani ondan-burjuvaziden- bağımsız olarak kendi sistemini kurduktan sonra da varlığını sürdürüyor olmasıdır...

Dikkat ederseniz buradaki çıkış noktası materyalisttir; ama “herşey kendi zıttıyla birlikte varolur” denilerek buna bir de diyalektik kavramı ekleniyor. Ancak öz değişmiyor. Yani, “zıtların” her ikisi de özünde biri yok olduktan sonra da diğerinin var olmaya devam edebileceği, aralarında yaratılırken yaratma ilişkisi olmayan, bu anlamda birbirlerinden bağımsız “objektif mutlak gerçekliklerdir”...

Daha fazla uzatmaya hiç gerek yok aslında. Bütün bunlar 18-19 ve 20.yy lardaki dünya görüşlerinin felsefi temelleridir. Örneğin, bir Newton Fiziği de-bütün bir klasik bilim de- (kuantum fiziğine gelinceye kadar) tamamen bu temeller üzerinde yükselmiştir...

O dönemde başka ne yapabiliirdi, nasıl düşünebilirdi ki işçi sınıfı da? Ya Newton ne yapsaydı? Elindeki kalemi bıraktın mıydı ya yere düşüyordu, o halde “yerçekimi” diye bir kuvvet vardı ortada!... (Einstein gelipte “hayır böyle bir kuvvet yoktur” deyip bunu ispat edene kadar da kimse bu konuda şüpheye düşmedi!...) İşçi sınıfı da o dönemde baskıdan sömürüden kurtularak insan gibi yaşayabilmek için bir mücadele hedefi koymalıydı önüne. Üstelik de bu “kurtuluş” burjuvaziden kurtulmak anlamına geleceği için, o-burjuvazi- yok olmadan böyle birşey-yani kendi kurtuluşu- imkânsızmış gibi görünüyordu ona. Ergenlik çağının duygusallığı-radikalizmi başka türlü düşünmeye imkan vermezdi ki!...

Marx ve Engels, hatta Lenin yaşasalar da günümüz dünyasında olup bitenleri görselerdi ne düşünürlerdi acaba? 19 ve 20.yy lardaki işçi sınıfının, yerini robotlara bırakmaya başlayarak güneşin altındaki kar gibi eridiği bir dünyada halâ “proletarya diktatörlüğü” peşinde koşanlara, ya da, özel mülkiyeti zorla “yok ederek” sosyalist bir toplum kurmaya çalışanlara ne derlerdi?...

KÜRESELLEŞME, 21.YY PARADİGMALARI VE İDEOLOJİNİN SONU!

Bu konuda daha önce şöyle yazmışız²: “Eskiden tekel+ulus devlet bir bütündü ve egemenlik alanını genişletmek için bu ikili bir bütün olarak hareket ederlerdi. Finans kapital ulus devletin açtığı güvenli yolda yürüyerek dünya pazarlarını istilâ ederdi. Ki bu da, aynı hedefi güden, herbiri diğerlerinin aleyhine olarak kendi nüfuz bölgesini genişletmek isteyen emperyalist ülkelerin kendi aralarındaki çelişkileri ön plana çıkarırdı. Ancak bu sürecin ve bu sürece yön veren çelişkilerin, soğuk savaş döneminde de-ikiye bölünmüş dünya ortamında-eskiden olduğu gibi aynen sürmesi artık mümkün değildi. Çünkü bu, bütün bir insanlığı topyekün yok oluşa götürebilirdi. İş bu noktaya gelince -durum bütün diğer yasaların üstünde olan yaşamı devam ettirme yasası (survive-überleben) açısından devam ettirilemez hale gelince- finans kapital yavaş yavaş ulus devlet yükünü sırtından atmaya, dünya pazarlarına yayılmanın daha başka-barişçil yollarını aramaya başladı.

Ama ne olabilirdi bu “yeni-barişçi yollar”:

Bir malı daha iyi kalitede, daha ucuza imal ederek rekabet etmek ve bu şekilde, daha çok satarak, dünya pazarlarında daha çok yer kapmak!

² www.aktolga.de “Makaleler”-“Küreselleşme Süreci, Küresel Demokratik Devrim-Türkiye”

İşte, yeni dönemin, “soğuk savaş” döneminin, atom bombasından daha güçlü, en önemli “silâhı” bu oldu! Öyle bir silahtı ki bu, hem sosyalist sisteme karşı, hem de kapitalist ülkelerin kendi aralarındaki rekabette birbirlerine karşı etkiliydi; üstelikte, hiçbir kullanma riski taşımıyordu!...

Ama bu yeni birşey değildi ki! Eski “serbest rekabetçi” dönemin yöntemi (“işletme sistemi”) değil miydi bu! Tekellerin çoktan tarihin çöp sepetine attıkları eski “serbest rekabet” silahtı değil miydi! Kapitalizmin gelişmesi, üretimin yoğunlaşması tekelleri yaratarak serbest rekabetin eski varoluş felsefesini inkâr etmesine yol açmamış mıydı? Serbest rekabetin, üretimin yoğunlaşmasının sonucu olarak doğan tekel ise egemenlik demektir. İstedğin malı, istediğin fiyata satabilmek demektir.

Ancak, dünya ikiye bölünüp de, artık ulus devletle birlikte nüfuz bölgeleri yaratarak dünya pazarlarında daha çok yer kapma yöntemi imkânsız hale gelince, yani tekelci kapitalist işletme sistemi azami kâr elde etmek için elverişli olmaktan çıkınca, sırtında yumurta küfesi olmayan finans kapital, hiç düşünmeden bu sefer de ulus devleti sırtından atarak tekrar yeni gövdeye eski silâhlarını kuşanmaya başladı! Önemli olan ne işletme sistemiydi, ne de ulus devlet, önemli olan azami kâr'ı elde edebilmektir; bu nedenle, kapitalistler, yeni koşullara uyum sağlayarak, eskiden olduğu gibi tekrar daha ucuza ve daha iyi kalitede mallar üretmeye, dünya pazarlarında bu yöntemle yer kapmaya yoğunlaştılar. Yeni koşullar altında bu yöntem onların hareket kabiliyetini çok daha fazla arttırıyordu. Bu türden bir rekabetin, yani ulus devlet gücüne dayanmadan yürütülen bir rekabetin silahlı-sıcak savaşlara yol açması, ve esas düşman olan sosyalist sistemin karşısında güvenlik zaafına neden olması riski de yoktu! Müthiş birşeydi bu! İşte, ikiye bölünmüş dünyada, soğuk savaş devam ederken yeni-küresel dünya sisteminin tohumu ana rahmine böyle düştü. Ve kimse farkına varmadan, usul usul böyle gelişmeye başladı orada”.

Soğuk savaşın sona ermesiyle birlikte üretici güçlerin gelişmesinin önündeki engeller ortadan kalkınca (suyun akışını engelleyen barajın kapakları açılıverince) su-yani sermaye-muazzam bir hızla akmaya başladı ve kısa zamanda eski yatağının da dışına taşarak bütün dünyaya yayıldı.

Böyle bir dünyada ulusal sınırların içine kapanarak yaşamak mümkün değildi artık. Daha önce dünya pazarlarında nüfuz bölgeleri kapma yarışında olan bütün o ulus devletler, “gel gel buraya da gel, bak sana bedava arazi de vereceğim, üstelikte on yıl vergiden de muaf olacaksın” vb.diyerek küresel sermayeyi kendi ülkelerine çağırmaya başladılar!. Sermaye gelsin yatırım yapsında yeni iş alanları açılın diye birbirleriyle yarışa başladılar. Böyle bir dünyada artık milliyetçilikten bahsetmek de mümkün değildi! Bitmişti artık o “rüya”! İster milliyetçi-ulusalçı, isterse milliyetçi sosyalist adı altında olsun bu türden bütün o ideolojilerin bataklığı kurumaya mahkumdu artık! Bu nedenle, etrafınızda gördüğünüz o Hitler özentilerine bu muazzam gelişmeler karşısında akıntıya kürek çekerek tarihin akışını durdurmaya çalışan müzelik fosiller gözüyle bakabilirsiniz!... Bunların hiçbir şansları kalmadı artık!... Ama tabii bu durum, lokal düzeyde-kısa ve hatta orta vadede- bu türden akımların halâ tehlike teşkil ettikleri gerçeğini değiştirmiyor! Bu nedenle, nasıl olsa faşizmin maddi temelleri yok artık diye yan gelip yatmak yanlışır!...

Peki ya “işçi sınıfı ideolojisi”, o ne durumda bugün?

Küreselleşmeyi falan bir yana bırakarak ben size şöyle bir soru soracağım şimdi: “Sosyalist sistemde” ne işsizlik vardı ne birşey, sağlık, ulaşım falan da bedavaydı, herkes güven içindeydi, ne zengin vardı ne de fakir (en azından öyle deniyordu ve biz de öyle biliyorduk!); niye vardı o zaman o “duvarlar” ve niye yıktı insanlar o duvarları kendi elleriyle? Bütün bunlar hep “emperyalizmin oyunu”muydu? Hadi canım sende!...

Bu konuyu daha önce yeteri kadar inceledik. Burada altını çizmek istediğim nokta şu: Sınıflı topluma geçiş, üretici güçlerin gelişmesinin kaçınılmaz sonucu olmuştur. Bireyi ve özel mülkiyeti ortaya çıkaran da bu süreçtir zaten. Bu sürecin sonunda tekrar sınıfsız topluma geçebilmek için, üretici güçlerin ve bireyin daha da gelişmesinden başka bir yol yoktur. Diyalektik anlamda “inkârın inkârı” olayının özü budur. Bireyi yok sayarak devlet gücüyle-toplum mühendisliği faaliyetiyle- sınıfsız topluma geçilemez!... Birey ise, ancak gelişmesinin üst aşamasındadır ki, „kendini bilerek“, yani kendi „varlığını“ “inkâr” ederek „kendi gerçekliğinin bilincine varabilir“. Zor’la, (bu zor, onlar adına, „onlar için“ bir zor da olsa!) bireyi yok edemezsiniz. Birey, ancak “kendi varlığında yok olabilir”. Birey, bu şekilde kendi varlığında yok olmadan da sınıfsız topluma geçilemez!... Bu anlamda sosyalist sistemin çöküşü bir ideoloji olarak işçi sınıfı ideolojisinin de çöküşüdür aslında!...

Peki, mademki durum böyle, o zaman, bugün hala 20.yy kalıntısı ideolojik bilgi temellerinden yola çıkarak kendilerini “ilerici-solcu” olarak gören-gösteren bütün o “devrimci” akımları nasıl değerlendireceğiz, sınıf mücadelesi ortamında bunları nereye koyacağız? Bu soru çok önemli!...

Şurası açık; küreselleşmeden, 21.yy paradigmasından, bilgi toplumuna geçiş sürecinden bahsetmek bugün hemen öyle bir çırpıda 20.yy kalıntısı bütün güçlerin, toplumsal sınıf ve tabakaların birden ortadan kalkıverdikleri-ya da kalkıverecekleri anlamına gelmiyor!... Tam tersine, bunlar gelişmenin, ilerlemenin yönü ve hızı karşısında her geçen gün maddi varoluş zeminlerinin ayaklarının altından biraz daha kaydığını gördükçe bu gidişi durdurmak için daha da radikallaşıyorlar ve giderekten objektif olarak gerici unsurlar haline geliyorlar!

Ancak unutmayalım, bu hiçbir zaman sınıf mücadelesinin, hak arama, adil paylaşım mücadelesinin sona erdiği anlamına gelmiyor!! Çünkü, üretici güçlerin gelişmesinin yolunu açarak bilgi toplumuna doğru gidişi mümkün hale getirecek olan toplumsal hakları daha da genişletme mücadelesidir. Ancak bu, hiçbir şekilde ideolojik devrimcilikle-toplum mühendisliği faaliyetiyle karıştırılmamalıdır! İşçi sınıfı ve çalışanlar için adil paylaşım, sosyal hakları genişletme, daha fazla demokrasi mücadelesi onların kendinde şey bir sınıf olarak toplum mühendisliği faaliyetiyle “kendileri için” yeni bir toplum kurmaya kalkışmaları anlamına gelmiyor! Olay böyle bir noktaya indirildiği andan itibaren yapılacak bütün etkinlikler onları ayaklarının altından kayıp gitmeye başlayan 20.yy zeminini muhafaza edebilmek için mücadele etmeye çalışan gerici bir güç haline dönüştürecektir. Yani artık “ilericiliğin”, “devrimciliğin”, ve de “solculuğun” anlamı tamamen değişmiştir. Artık ilericilik, devrimcilik ve solculuk 21.yy paradigmalarına uygun bir şekilde davranarak modern sınıfsız topluma-bilgi toplumuna gidişi amaç edinmektir. Ki bu da, eski tipten, toplum mühendisliğini amaç edinen bir “solculuğun”da, tıpkı “sağcılık” gibi artık gericilik haline geldiği yeni bir siyaset anlayışına işaret ediyor!...

Küresel demokratik devrimin maddi temelleri...

Küreselleşme olayıyla birlikte üretici güçlerin bütün dünyada muazzam bir hızla gelişmeye başladığını, buna bağlı olarak da demokratikleşme sürecinin hızlandığını söylemiştik. Kapitalistler elbette ki demokrasiyi de kendileri için istiyorlar. Daha çok küresel sermaye gelsin diye şeffaflığı savunuyorlar. Yani, özel olarak halkı, işçileri düşündükleri, onlara acıdıkları için, ya da ideolojik nedenlerden dolayı “demokrat” olmadılar öyle birden bire! Ama işte tam bu noktada, onların çıkarlarıyla halkın- işçilerin çıkarları kesişiyor, ve demokrasi mücadelesi bütün halkın mücadelesi haline geliyor. Üretici güçlerin gelişmesini engelleyen Devletçi işletme sisteminin yerine serbest rekabetçi bir işletme sisteminin geçmesi sadece kapitalistlerin işine yaramıyor, bundan çalışanlar da yararlanıyorlar. Kapitalist, azami kâr peşinde koştuğu için, özgürce üretim yaparak daha da zenginleşmek için istiyor demokrasiyi; Devletçi

sistemin önüne çıkardığı engellere bu yüzden karşı çıkıyor. Ama bütün bunları gerçekleştirebilmeleri için, işgücünü özgürce satabilen işçilere de ihtiyaçları var onların! İşte kapitalistler bunun için köylüyü işçi yaparak onu özgürleştiriyor da.

Evet özgürleştiriyorlar! „Bu da bağımlılığın başka bir biçimi“ olsa bile gene de özgürleştiriyorlar! Çünkü üretici güçler böyle gelişir. İşçiler burjuvalara bağımlı hale gelmesinler diye köylülüğü mü savunacağız yani! „İlericilik“ bu mudur! Devlete bağlı kamu iktisadi teşebbüslerinde, bir kişinin yapacağı iş için torpille işe alınan beş kişinin çalıştığı bir düzeni savunmak mıdır „ilericilik“! „Hangi sistem altında gelişiyor üretici güçler“, belirleyici olan budur. İlerici, devrimci, demokrat olmanın ölçüsü bu soruya verilecek cevapla bağlantılıdır...

Dün, tekelci kapitalizme-emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesi vermektir ilericilik; bugünse, „ulusal bağımsızlığı“ savunmak adına hangi biçimde olursa olsun Devletçi, çağ dışı bir düzenin bekçiliğini yapanlara karşı durmaktır; küresel demokratik devrime karşı ulusal duvarların arkasına gizlenenlere karşı durabilmektir.

Dün, sermaye yetersizliğine çare olarak bulunan “yerli-milli” „kamu iktisadi teşebbüslerini“ desteklemek belki ilericilikti, ama bugün ilericiliğin ölçüsü Devlet tekelliliğine karşı yeri geldiğinde özelleştirmeleri desteklemektir!

Dün, yabancı sermayeye karşı çıkmak ilericilikti belki! Çünkü, kapitalizmin tekelci aşamasında-emperyalizm aşamasında ulus devlet hegemonyasının aracı olarak yapılan sermaye ihracı sömürgeciliğin ayrılmaz parçasıydı. Sömürge ve yarı sömürge halklar “kurtuluş savaşlarını” bu türden „yabancı sermayeye“ karşı mücadele içinde geliştirmişlerdi. Bugünse tam tersine, „yerli-milli sermaye“ diye ulusal duvarların arkasına gizlenerek tekel kuran-kurmaya çalışan- ve kendi halkını kendisine mecbur bırakan-bırakmaya çalışan- „ulusal-sermayeyi“ savunmaktır gericilik!

Ey, küresel bir dünya sisteminin doğmakta olduğunu göremeyen eski “ilericiler” (şimdi artık bunlara o eski sloganları üstlenmeye çalışan yeni tipten ulusalcı-Devletçi-İslamcılar da ilave etmek lazım!!), kapitalizm bir dünya sistemi haline geldi artık! Sermaye küreselleşti. Sermayenin ulusu kalmadı! “Ulusalcı”-“İslamcı, ya da “solcu” nutuklarla sizi uyutanlar, sizin “yerli-milli” ya da „ulusal-sermaye“ dedikleriniz, küresel rekabet mücadelesine girmek istemeyen, ulusal duvarların arkasına gizlenerek kendi tekel konumlarını muhafaza etmeye çalışan yerli bezirgânlardır. Bugün, içinde yaşadığımız küreselleşme sürecinde, „kim ki bir taş üstüne taş koyuyor, niyeti, menşei, ulusal kökeni ne olursa olsun ülkemize hoş geldi sefa geldi“ demeyi öğrenmeden artık ne devrimci olunabilir, ne de çağdaş. Çünkü, kendi ülkende üst üste konulan o taşlardır ki, hem yerel, hem de küresel düzeyde, üretici güçlerin gelişmesini ifade eden onlardır. Kapitalizmin kendini üreterek inkârı sürecinin köşe taşları onlar olacaktır! Bu diyalektiği anlayamıyorsanız hiç olmazsa susun!...” (Bu satırlar on yıl önce yazılmış! <http://www.aktolga.de/t5.pdf>)

Peki, bu suyun akış yönü nedir?... (Bu da, “suyun akış yönü diye birşey yoktur” diyen birkısım “liberal-solcuya” cevap olsun!...)

İşte kapitalizmi inkâra götüren süreç budur. İşte „bilgi toplumuna“ giden yol budur.

Öyle görünüyor ki, giderekten, ilk planda kol işçiliği diye birşey kalmayacak ortada. Proletaryanın yerini tamamen robotlar alacak (almaya başladı bile!!) Sonra? Biliyorum, hemen denecek ki, „evet kol işçiliği kalkacak ama, ya kafa-beyin işçiliği? O robotları programlayan kafa işçilerinin sayısı artacak bu sefer de. Ve kapitalizm sürüp gidecek“!

Şurası kesin: Gidebildiği yere kadar gidecek kapitalizm! Yani, artı değer elde etmek mümkün olduğu sürece kapitalizm ve kapitalistler yok olmayacaklar! Ama bu işin de bir sınırı var. Bir kere az önceki mantık, yani kol işçilerinin yerini robotlar alırken kafa-beyin işçilerinin sayısının artacağı ve özünde birşeyin değişmeyeceği mantığı doğru değildir. Doğrudur çünkü;

1) bilgi üretimi sürecinin ileri aşamalarında, insanların günlük ihtiyaçları gibi „basit şeylerin“ üretildiği alanlarda kafa-beyin işçilerine de artık ihtiyaç kalmayacaktır! Robotlar sadece kol işçilerini değil, bugünkü kafa işçilerini de işsiz bırakacaklar o zaman! Program yapan robotlar üretilecek. Robotlar robotları kontrol edip yönetecekler. Ve öyle olacak ki, insanların yeme, içme, giyim, barınma gibi temel ihtiyaçlarını artık tamamen robotlar üretir hale gelecekler.

2) Bu süreç aynı zamanda bilginin demokratikleştiği bir süreç de olduğu için zamanla sermaye-bilgi ilişkisinde sermayeye sahip olma değil bilgiye sahip olma belirleyici hale gelecek (bu nokta çok önemli). Bu demektir ki, sadece sermaye sahibi olduğu için üretim araçlarının da sahibi olarak belirleyici durumda olan sınıf-burjuvazi- süreç içinde fonksiyonunu yitirirken, onun yerine, bilgiye sahip olan ve toplumsal olarak onu yöneten yeni tipten bir yönetici instanz (sınıf demiyorum!) ortaya çıkacak. Modern sınıfsız toplum, bilgiyi üreten ve onu yönetenlerin oluşturduğu bambaşka bir sistem olarak hayatı belirler hale gelecek...

Bir kere, sürecin bu aşamalarında artık öyle ulus-devletler vs. gibi ilkel oluşumlar tamamen ortadan kalkmış olacaklar! Bir tek dünya toplumu-insanlığı kalacak ortada. Birey mi dediniz? Birey de, kapitalizmin, özel mülkiyetin gelişimi süreci içinde gelişmesinin en yüksek aşamasına eriştikçe adım adım toplumsal-evrensel varlığın içinde “kendi varlığında yok olacak”. Dünya vatandaşlığı onun en son bireysel varoluş biçimi. Ondan sonra artık, tıpkı ilkel komünal toplum içinde bir insan birey olarak “varolmadan nasıl varoluyorsa”, modern komünal toplum insanı da aynı şekilde “varolur” hale gelecek. Yani, toplumsal varlığın içinde, kendi varlığını toplumsal varlıkla birlikte oluşturabilir hale gelecek. İlkel sınıfsız toplumdan sınıflı topluma geçilirken özel mülkiyetle birlikte ortaya çıkan birey, özel mülkiyet yok olurken toplumsal varlığın içinde gene yok olacak...

Artı değer mi, kapitalizm mi? “Ne idi onlar” denilecek! “İnsanlar” geriye doğru baktıkları zaman böyle düşünecekler! İnsanların temel ihtiyaçlarının robotlar tarafından üretildiği bir toplumda ne artı değer olur, ne de kapitalizm...

Ha, ne demiştik, “işçi sınıfı ideolojisi” mi!...

Cevap: “O da ne idi yahu” veya, “nerelerden geçilerek bugünlere gelinmiş” diye düşünecek “insanlar”!...

Peki, son bir soru: Bu durumda, birey olmayan bu insanlara da artık hala “insan” diyebilecek miyiz?... İnsan değil de, isterseniz artık “bilinçli doğa” diyelim ona-onlara!... Çünkü artık, yarı biyolojik, yarı kompüter yeni bir yaratıktır o!...